

MUSIKK

28.04. platedebuterer den norske DJ-en og låtprodusenten Magnus August Høiberg, best kjent under artistnavnet Cashmere Cat, med albumet «9».

Forundringsviser

Marianne Beate Kielland og Jan Gunnar Hoff blander klassisk og jazz til sine egne forundringsviser.

MUSIKK

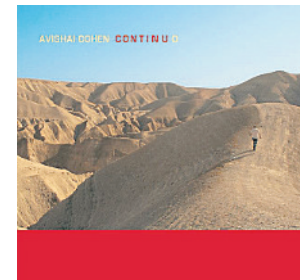
Nydelig blanding

Artister: Marianne Beate Kielland og Jan Gunnar Hoff
Tittel: Terra Nova

Vurdert: Terra Nova er en plate av det lettere slaget som overrasker. Tilgjengelige, vakre melodier, med overraskende akkompagnement. En magisk blanding av klassisk og jazz, som gir en udefinert, ledig sjanger, med «Meditatus» som den perfekte kombinasjonen. Melodiene og arrangementene er ved jazzpianisten Jan Gunnar Hoff, som vever noen ganger sprudlende, andre ganger dramatiske klangtepper. På disse broderer mezzosopranen Marianne Beate Kielland i sin kjente stil; alltid kontrollert, likevel meget følsomt og uttrykksfullt, og fyller dem med sin varme klang. Den tilsynelatende enkle formen sørger for en enhetlig plate med varierte melodier; et mysteriøst lappeteppesom vil forbause lenge.

Paula Bjertnes

AVISHAI COHEN: «Continuo» (2006)

FRA PLATEHYLLA

Synkopert Israel-jazz

Som lyn fra klar himmel dukket bassisten Avishai Cohen opp i spillelistene mine på YouTube. For en befriende åpenbaring!

Jeg hadde aldri hørt om den israelske bassisten før han og bandet tilfeldigvis dukket opp i hodetelefonene. Jeg måtte med en gang bestille det som regnes som Cohens beste skive, nemlig Continuo. Allerede et snaut minutt ut i førstelåta «Nu Nu» skjønte jeg at dette var musikk av høyeste kvalitet. Den spennende musikalske reisen starter med Amos Hoffmans klimpring på oud – et pæreformet strengeinstrument med en utsøkt klang. Avishai selv spiller for det meste kontrabass, noe som låter helt sublimt. Materialet er relativt lyttervennlig, men samtidig krevende jazz. Man hører med en gang at dette er gutter som behersker sine instrumenter fullt ut. Høydepunkter: «One for Mark», «Emotional Storm» og «Smash». Tittellåta er også interessant – med Cohen på elektrisk bass til en forandring.

Christian E. Bergheim

MUSIKK

Country metal?

Artist: Martila feat. Steinar Albrigtsen
Låt: The Pale And The Storm

Vurdert: Når to legender i hver sin sjanger møtes blir det ofte topp, men også like ofte flopp. «The Pale And The Storm» heller mer i mot en flopp enn en topp. Låta er 11 og et halvt minutt lang. Det blir fort veldig lenge. Det hjelper ikke at låta avsluttes med en heftig gitarsolo når man har mistet konsentrasjonen for flere minutter siden. Produksjonen er billig, lydbildet er kaotisk og hele verket låter litt uinspirert. Det er synd at det låter som det gjør, for konseptet er gøyalt, spesielt når det i tillegg til en countryartist på vokal hentes inn på trekkspill. Beklager Martila, dette låter slettes ikke slik det burde.

Omtalt av Henrik Langgård

Bruker dialekta

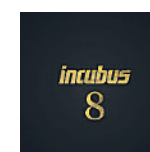

Artist: Frida Ånnevik.
Singel: Flyge Fra.

Vurdert: Med singelen «Flyge Fra» leverer Ånnevik et nytt drypp fra høstens kommende album. Her snakker Ånnevik til alle dem som føler seg utenfor normen, og at man ikke kan flyge fram den man er. Med lekne, originale melodier og velformulerte tekstlinjer er dette et typisk og solid Frida Ånnevik-låt, men låtskriveren fra Ridabu evner også å overraske. Her har hun nemlig brukt sin egen dialekt for alt den er verdt. Først og fremst gir ord som «tel», «itte», «flyge» og «kjinne» rom for velformulerte linjer, men det gir også det hele et personlig og nært preg. Nydelig koring bidrar som krydder i et ellers ganske enkelt uttrykk som rydder god plass til vokalen.

Omtalt av Kristian Einang

Nu-metal fra California

Band: Incubus.
Plate: 8.

Vurdert: Amerikanerne i Incubus er tilbake, og som tittelen tilsier er «8» bandets åttende studioalbum. Incubus har lenge hatt evnen til å levere en form for nu-metal som er spiselig for de aller fleste, men de treffer ikke helt denne gangen. Der bandet tidligere kunne fenge med kreative og nyskapende musikalske valg framstår de denne gangen som litt uinspirerte. Bevares, dette er en velprodusert og gjennomtenkt plate, og man også flere fengende låter i løpet av platas 11 kutt. Som førstesporet «No Fun» og fjerdekuttet «Glitterbomb», men totalt sett kommer Incubus med veldig lite nytt og spennende til bordet denne gangen.

Omtalt av Kristian Einang